

Ajuntament de Dénia

**TALLER DE PREVENCIÓ
DE LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE**

Guions

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

Designated
UNESCO Creative City
in 2015

Ajuntament de Dénia

UNA CONVERSA IMPORTANT

ANTECEDENTS

Miguel, Alfredo i Marcos són estudiants (l'edat usual de les altres ficcions) en l'institut, i amics. Aprofitant una hora lliure, Miguel ha demanat als seus dos companys que es reunisquen amb ell, perquè vol plantejar-los la situació per la qual travessa un amic en comú de tots, Ernesto, que estudia en un altre institut. La història arranca quan els veiem ja reunits.

SEC. I SALA D'ESTUDI EN UN INSTITUT. INTERIOR/DIA

Alfredo:

Per què hem de ficar-nos en els seus assumptes? No ho veig bé, cadascun hauria d'ocupar-se dels seus rotllos amb les ties.

Miguel:

(Amb to de protesta) Visca l'amistat! Així que segons tu, quan un amic té un problema gros, ha de menjar-li-ho ell solito?

Alfredo:

(A la defensiva) No estic dient això. Qui som nosaltres per a dir-li si el que fa està be o malament?

Marcos:

(En to conciliador). Val ja, per ací no anem a cap lloc... Miguel, tu volies que ens vérem hui per a parlar d'Ernesto (li mira expectant)

Miguel:

(Sospirant, però amb decisió). Val, ja us he dit en alguna ocasió algunes coses. Està, en primer lloc, la història de la gelosia. El tio es torna boig quan Lucia mira a un altre, o simplement somriu a algú... se li canvia la cara, i pot estar de morros tot el dia. El dissabte passat vaig estar amb ells, i per una estupidesa, una broma que li va gastar Lucia al cambrer, Ernesto quasi no va parlar en tota la nit.

Alfredo:

I què? Quasi tots som així! Ens fot que la nostra xica es pose a coquetejar amb algú...

Marcos:

Ja, però Lucia no és precisament una buscona, és una xavala normal, el que passa és que és molt agradable, i no li va posant cara de gos a la gent que coneix...

Miguel:

Exacte. Així no es pot viure. I a més, no sabeu el que va passar després. Com tinc cotxe em vaig oferir a portar-los als dos a casa, primer Lucia i després a Ernesto, però quan deixem a Lucia Ernesto em va demanar que m'anara, que ell volia anar caminant a la seua casa, per a despejar-se. Em va semblar estrany, perquè era una caminada de més de mitja hora, així que em vaig anar, però vaig parar en doblegar el cantó. Vaig tornar caminant on estava Ernesto, sense que em vera, i sabeu que estava fent?

Els dos li miren esperant resposta.

Miguel:

Estava simplement dempeus, darrere d'un arbre, mirant cap a la finestra de Lucia... Tios, estava ací com si l'espiares... com si creguera que anava a eixir una altra vegada aqueixa nit però sense ell...! Al final em vaig anar, però estic segur que ell es va quedar una estona ben llarga.

Marcos:

(Mig somrient). Què fort!

Miguel:

En fi, l'altre dia vaig estar en la seua casa, i la seua mare em va dir que últimament estava molt estrany, que no estudiava gran cosa, i que tenia discussions molt fortes per telèfon amb Lucia. Em va contar que havia intentat parlar amb ell, però que li diu que no es fique, que són problemes seus.

Alfredo:

Això! Cadascun ha de subjectar el seu pal... I si Lucia és tan ximple que li aguanta tota aqueixa paranoia a Ernesto, doncs que li aprofite. Ningú li posa una pistola en el cap perquè isca amb ell! Anem tios, Ernesto es calfa de seguida, però és un bon xaval, i mai ha pegat a cap tia... (es deté, com comprenent ara com és el problema que es debat en aqueixos moments). Un moment... Penseu que Ernesto és un d'aqueixos maltractadors que ixen per televisió? Què un dia l'agafarà del coll i la tirarà al riu? Va tios!

Hi ha un silenci sobtat. Marcos baixa la mirada, denotant que sap alguna cosa, i mira a continuació a Miguel.

Miguel:

Veuràs, Alfredo, aqueixa és la qüestió... L'endemà, el diumenge, em va cridar Lucia, i em va demanar que ens vérem, estava molt preocupada. Total, quedem en un café i em va comptar coses que em van semblar increïbles, però ella no mentia, us ho assegure. Em va dir que la hi havia insultada vària vegades, que es ficava amb la roba que portava, que a vegades semblava una puta, i que deixara de veure's amb la seua amiga Patricia, perquè aqueixa era una mala influència, una "calfa-braguetes". La pobra se'm va posar a plorar, em va dir que volia a Ernesto, però que no sabia si anava a poder suportar-ho més temps... i que li tenia por. Em va demanar que l'ajudara, que ho estava passant molt malament.

Alfredo:

(De sobte s'alça, molest, i es posa a fer un volt per l'aula.)

Així que hem d'ajudar-la a tallar amb Ernesto? Per què ella no té els ovaris per a fer-ho per si sola? Doncs que be!

(Es queda pensatiu, com si el passat li capturara).

Havíeu d'haver conegut a Ana...! Estic fart de tota aqueixa merda que els tios som uns cabrons i les xavales uns àngels...! (Té la mirada dura, amb ira i dolor).

Marcos:

Ana? Qui és...? Mai ens has parlat d'ella...

Alfredo:

(Com si s'obriera una ferida no cicatritzada del tot). No... no us ho he comptat... és una xavala que vaig conèixer l'estiu passat... (Sospira). En fi, deixa-ho... (Es refà, i parla amb to ferm). El que dic és que Ernesto i Lucía són majorets, que és assumpte seu, i que jo passe d'això. Així que jo m'en vaig (es dirigeix a la porta, però Miguel s'alça i s'interposa).

Miguel:

Va, Alfredo, tu eres el seu millor amic, a tu et fa més cas que a ningú, et necessitem en això. Ja sabem que hi ha xiques que també ens piquen, però ara el nostre problema són Ernesto i Lucia.

Alfredo li mira de fit a fit, i torna de nou al costat de Marcos.

Alfredo:

D'acord! I què se suposa que hem de fer? Li veurem i li diem: "Tio, deixa't de portar-te com un cabró amb Lucia; ella és una bona xica, i així la perdràs, tocacollons"?

Marcos:

(S'alça i es dirigeix on estan els seus amics). No crec que això funcionara... però podríem explicar-li que actuant així el que demostra és que ell no creu en realitat que valga prou, com perquè li vulga Lucia.

Miguel:

Controlar així a una persona no pot ser el mateix que voler-la... Si tu vols a algú cerques que siga feliç, no li imposes les teues normes per por de que no et faça cas.

Alfredo:

Ja... (la seua mirada es perd una altra vegada en el passat). Ana em va putejar tot el que va voler, i després em va deixar tirat com una colilla.

Miguel:

(Amb gest comprensiu). Això ja va passar, i et va afectar a tu... però ara podem fer alguna cosa per Ernesto i Lucia.

SEC. 2. CASA DE MIGUEL. INT/DIA

Estem en el saló de casa de Miguel. Hi ha una clara el·lipsi: veiem als personatges ja reunits. Donem per fet que Miguel o Alfredo han cridat a Ernesto perquè es reunira amb ells, amb qualsevol pretext. L'espectador assisteix a la discussió entre els amics quan aquesta ja ha començat. Els quatre estan asseguts al voltant d'una taula.

Ernesto:

(S'alça). Què és això? Una encerrona? Què cony us importa a vosaltres la meua relació amb Lucia?

Miguel:

(S'alça també i s'acosta a ell). Som els teus amics, i ja t'he dit que ningú ha d'explicar-nos res, jo mateix us he vist molt mal moltes vegades, i no podem passar de tu, per això, perquè som precisament ELS TEUS amics.

Alfredo:

Mira, ho estàs passant fatal, ho sé jo, que et conec bé, i el dolent és que igual no t'adones del que fas...

Ernesto:

Què no m'adone del que faig...? (Ho mira indignat). Clar que sí! El que pansa és que Lucia m'ho posa molt difícil,estic colat per ella però no acabe de fiar-me, crec que me la jugarà d'un moment a un altre... Em fa coses estranyes, no em diu tota la veritat del que fa...

Alfredo:

I que se suposa que significa això? Què no et diu tota la veritat? (amb èmfasi). Si ella et deixa hauràs d'aguantar-ho, no crees? La qüestió és si tu la tractes de manera que ella pugua sentir-se volguda... o només amargada, encara que et vulga.

Ernesto:

(Com excusant-se, en to conciliador). Xics, de debò que això no és tan fàcil, a vegades potser em passe una mica amb ella, però de debò, la vull molt. (Es torna a asseure).

Sona el timbre de la porta. Miguel va a obrir. Al poc entra amb Lucia. És una xica bonica, com les heroïnes de les històries anteriors. Va vestida com una xica de 18 anys quan vol arreglar-se, perquè ella sap que veurà a Ernesto. Els amics es queden alucnats. Clarament només Miguel sabia que anava a acudir Lucia a la reunió.

Marcos:

Fotre, Lucia, Que fas acf?!

Miguel:

Li vaig demanar que vinguera perquè poguérem parlar tots sense pors ni embuts, i perquè la situació no es pot allargar més.

Ernesto:

(Furiós). Lucia, anem-nos d'ací (s'acosta i l'agafa del braç amb ànim d'anar cap a la porta, però ella no es mou).

Lucia:

No, Ernesto. Vull parlar amb tu, que m'escoltes, i davant dels teus amics.

Ernesto:

Vaja, vaja... (Agita els braços en senyal de rendició). Està bé, et faig por! (se senta en un sofà). I es pot saber per què?

Lucia:

(Se senta en una butaca o en el sofà, guardant la distància). Perquè m'he enamorat de tu, i jo mateixa m'he sorprès en reaccionar com mai havia pensat que faria... (Baixant el cap). He deixat que m'insultes, que m'humilies, i totes les vegades m'he donat bones raons per a disculpar-te... És veritat que a vegades t'he dit coses que no eren justes, però m'he desesperat moltes vegades... Quan estic amb tu no sóc jo de debò.

Ernesto:

(Amb ira continguda) Si tu no em provocares jo seria un tipus molt feliç i normal! No t'enrecordes que be que ens ho passàvem al principi? Per què creus que a vegades em pose una mica dur? No serà pel que tu fas?

Lucia:

Quines coses?

Ernesto:

Per què et poses aqueixa brusa que deixen veure els teus pits, no saps que no ho suporte?

Lucia:

Només me l'he posada dues vegades! (protesta)

Ernesto:

(Parla com esplaiant-se) I què hi ha de les teues amigues? Només saben que omplir-te el cap d'ocells, i a més et posen en contra meva...! I el gimnàs?! Per què has d'anar al gimnàs quan aqueixes hores les tinc lliures i podríem quedar...?

Es forma un silenci profund. Els amics s'adonen que Ernesto desbarra, que la seua idea de la relació és absurda.

Lucia:

(Mig plorant). Però, per què hem de tindre una relació així d'absurda? No t'adones que deuríem ser feliços la major part del temps? (S'alça indignada). On està escrit que el xic al que vull ha de ser el meu carceller?!

Hi ha un silenci. Ella ha dit l'anterior amb força, eixint-li de l'ànima. Lucia pren aire i continua: parla ara més a poc a poc, marcant les paraules; deixa de sanglotar.

La qüestió és que no puc ser feliç amb algú que no respecta els meus valors. I el meu valor número u és que mereix que em tracten dignament. Ho sent, Ernesto, però no podem seguir. (S'alça. Ernesto s'alça també). Tu veus el món de manera que l'amor significa control i asfíxia... Per a mi voler és confiança i alegria.

Ernesto l'agafa del braç. La mira als ulls, i en to de petició:

Ernesto:

Lucia, no sigues ximple. Saps que em vols. Parlem això tranquil·lament, sols tu i jo, per favor...

Lucia:

Ara sé que no puc estar amb tu (Parla de forma decidida però mostrant comprensió). Si no confies en tu mateix, com et fiaràs de mi? Pensa en tot el que et dic, perquè mai he parlat més de debò. (Es desprén de la seua mà, i mira als amics amb gratitud): Gràcies xics. (Torna a mirar a Ernesto): Creu-me, tens molt bons amics. Adéu.

Lucía es marxa. Sentim tancar la porta quan els quatre amics estan dempeus. Ernesto es tira les mans al capdavant, s'asseurà al sofà i mig sanglotant:

Ernesto:

Tios, ara si que m'heu fotut!

Els seus amics se senten amb ell, en gest d'abrigallar-li. Saben que els queda per davant una tasca difícil. Però són els seus amics, i no li deixaran a l'estacada.

SEC 3. CALLES EXT/DIA

La càmera segueix a Lucía, caminant, seguint on vulga que fora, i la veiem allunyar-se.

FI

UNA NOVA OPORTUNITAT PER A L'AMOR (L'AGRESSOR DEPENDENT)

INTRODUCCIÓ

Paco i Sonia porten uns tres mesos eixint junts (tots dos amb vint i pocs). Sonia estudia econòmiques, i Paco treballa amb el seu germà, qui té una empresa d'aire condicionat. Es van conèixer en un pub, i els va presentar una cosina de Sonia. Al principi a Sonia li va semblar un xic una mica estrany, de poques paraules, que passava la major part del temps observant-la. Sonia va creure que era de natural tímid, potser una mica acomplexat que ella estiguera estudiant una carrera, mentre que ell va deixar els seus estudis després de cursar el primer tram de formació professional. No obstant això, Paco és un xic aplicat en el treball, atractiu, no particularment musculós, de complexió prima i fibrosa, i realment l'atreia. Per part seua, Sonia no és una xica particularment bonica, però sí atractiva, una mica descarada i molt vitalista. Des del primer dia Paco es va mostrar molt interessat per Sonia, i a força de ser persistent va aconseguir a la fi que ella accedira a eixir amb ell.

El secret per a tindre-la va ser la perseverança i que sempre estava pendent d'ella. La venia a recollir per sorpresa quan ella eixia de la Universitat; li feia regals freqüents, no cars però sí que escollits... i un dia Paco li va demanar que fóra “la seua xica”, que foren nuvis, per més que aquest grau de compromís el sorprenuera una mica a Sonia. Ella li va dir al principi que no era necessari, que no tenien necessitat d'anar tan de pressa, però ell li deia que ell era “home de compromisos”, i que si de debò ella li volia no havia d'haver-hi cap problema.

I.INTERIOR NIT. XALET D'ISABEL.

És dissabte a la nit, maig o juny, i el temps és molt agradable. Paco i Sonia acudeixen a una festa d'aniversari que dona Isabel, la millor amiga de Sonia, en el xalet dels seus pares, que li l'han deixat per a l'ocasió. Paco encara no coneix a Isabel, així com a la majoria dels convidats, amics d'Isabel i molts d'ells amics i coneguts també de Sonia. Sonia i Isabel feia diversos mesos que no es veien, encara que havien parlat per telèfon tres o quatre vegades. Isabel havia estat a Itàlia, amb una beca Erasmus; estudia Biologia. Entren en el saló del xalet, molt espaiós. Fora hi ha una zona enjardinada i terrasses, i potser una piscina. Per tot el recinte s'escolta música dance, que es fa més forta a l'interior, però sense molestar les converses.

Entren agafats de la mà. Paco va amb vestit sport, Sonia amb falda curta, sexy però amb classe. Van a la trobada de l'amfitriona.

Sonia:

Isabel! (S'abracen i es besen)

Isabel:

Sonia...! Quina alegria tornar a veure't! No ens véiem des del nadal!

Sonia:

Clar, tu per ací, gaudint dels italians... (l'allunya una mica de si agafant-la de les dues mans) Estàs estupenda! Ja tenia moltes ganes que tornares. Supose que ja sabràs parlar italià... Eh? (Sonia riu mentre fa el gest típic d'ajuntar els dits de la mà a la manera italiana).

Isabel:

(riu i posa “accent italià”) Vaig cosí, cosá...! He après més a donar talls i espantar mans... No veges com són aquests italians!

Paco assisteix una mica retirat al retrobament de les dues amigues.

Sonia:

Ja m'imagino, encara que els compadisc, perquè tu donant esquinazos eres única... T'enrecordes del pobret Emilio, com et va perseguir tota la nit en la discoteca i mai li vas deixar de presentar a ties pesades? (les dues riuen amb ganes...).

Isabel:

Sí...! I després va haver de posar-se a resguard de l'assetjament de la pesada de Rosa, que deia que era l'home de la seua vida...!

Isabel, encara entre riures, desvia la mirada cap a Paco. Sonia s'adona i agafa de la mà a Paco.

Sonia:

Amb l'alegria de veure't quasi m'oblido! Et presente al meu nuvi Paco.

Paco somriu lleugerament, s'acosta a Isabel li diu Hola! I la besa.

Isabel:

Paco, tenia moltes ganes de conèixer-te. Quan Sonia em va dir que eixia “de debò” amb tu em vaig alegrar molt: Semblava que ningú li anava a enganxar mai (li fa un gest de complicitat). Deus ser algú molt especial!

Paco:

Sí... (Una mica vergonyós). Bo ella ho val... És veritat que anem de debò... (S'obliga a ser més resolt): Moltes felicitats, de part dels dos (Li dona un paquet que inclou un regal, pot ser qualsevol cosa, una bossa, una ploma...).

Isabel:

(Obri el regal). Oh...! M'encanta...! Realment em feia molta falta. Moltes gràcies! (Els fa una besada als dos).

De sobte, un xic s'acosta i mira agradablement sorprès Sonia. És Andrés, un amic d'Isabel que va eixir amb Sonia uns mesos abans que ella coneguera a Paco. Sonia i Andrés van viure un estiu molt intens, però a pesar que Sonia estava “penjada” per ell en aqueixos mesos, Andrés en començar el curs li va donar llargues i havien acabat per deixar de veure's, deixant un cert ressentiment en Sonia, si bé ella ho tenia ja del tot superat.

Andrés:

Sonia! Quina sorpresa veure't! Isabel no em va dir que anaves a vindre (s'acosta i li dona dos besos; Sonia es deixa besar). Guau estàs fabulosa! Com et van les coses?

Sonia:

(Enrederada). Molt bé, seguisc amb les meues classes, el meu ioga, en fi, la meua vida normal...

Paco:

(Interromp, entrant una mica en l'espai de tots dos). Bé, no tot segueix com abans... (es dirigeix a Andrés). Ara té nuvi. Sóc jo, em dic Paco. Molt de gust (li dóna la mà que aquest xoca una mica sorprés).

Andrés:

Eh... Molt de gust. És estupend, enhorabona, ella és una gran xica (ho diu de manera sincera). Bé, ara ens veiem, vaig per una copa (somniau i s'allunya).

Sonia es queda una mica afectada, sense dir res. Isabel s'en adona i s'acosta a Sonia.

Isabel:

Vine, que tenim moltes coses que explicar-nos... (Es dirigeix a Paco): Me la deixes una estona, veritat? Mira, aquesta és Júlia, la meua germana (Júlia dóna dos besos a Paco). Júlia, el presentes a la resta dels amics mentre parle una estona amb Sonia?

Júlia és uns anys més jove (o més ingènua), menys versada en l'art de la diplomàcia en les relacions socials:

Júlia:

Clar... Vine per ací, Paco...

Júlia l'agafa del braç i es dirigeix cap a un grup de xics i xiques, però abans d'arribar Paco la para, la mira fixament una mica nerviós (li tremolen els llavis) amb ànim d'interrogar-la.

Paco:

Dis-me Júlia, Qui és aquest Andrés? He vist a Sonia una mica estranya...

Júlia:

Bé, no sé molt bé la història... Van eixir junts un temps, però no va durar molt... Creu-me, no tens de que preocupar-te, és aigua passada.

Paco:

Un antic nuvi? Ella no em va comentar res... (molt consternat, encara que controlat)... Supose que tens raó...

Júlia:

Clar que la tinc, no sigues babau! Vine, que et presentaré a Puri i Manolo (es dirigeixen cap a aqueixos dos amics).

Mentrestant Sonia i Isabel estan parlant, assegudes apart.

Sonia:

Isabel, podries haver-me dit que anava a vindre Andrés! Vaja pal, no me l'esperava ací, No estudia a Madrid? Què fa ací?

Isabel:

Ho sent, tia. Ho he sabut aquesta mateixa vesprada; m'ha cridat per a saludar-me i per a dir-me que venia, perquè està passant el cap de setmana a casa. Ha vist a Júlia aquest matí i ella li ha dit que anava hui a celebrar el meu aniversari.

Sonia:

(Conciliadora) Està bé, no et preocupes. És només que m'ha sorprès, saps que ho vaig passar molt mal un temps, però no passa res, ho tinc ja superat, i a més algun dia hauria d'entropessar-me'l.

Sonia s'alça i va a la recerca de Paco, no el troba, i ix a la terrassa. Ahí està Paco, en completa soledat, bevent.

II. EXTERIOR NIT. TERRASSA DEL XALET D'ISABEL.

Sonia:

Paco! Que fas aquí sol?

Paco la mira amb cara de profund disgust. No diu res, només torna a girar el cap. Sonia s'acosta amb ànim de ser afectuosa. Li agafa de la mà lliure del got i acostava el seu rostre.

Vine amor, ballem una estona (s'escolta la música més forta; dins han començat a ballar amb música dance).

Paco:

No m'abelleix ballar ara, ves tu.

Sonia:

Què et passa? Mai t'havia vist així (sincerament sorpresa). T'ha molestat alguna cosa?

Paco:

Aqueix Andrés... Sabies que ell anava a estar ací, per això hem vingut? T'ho tenies ben callaet...

Sonia:

(Alucinada) Què dius? No tenia ni idea... Ni m'enrecordava d'ell, només és un xic amb el qual vaig eixir unes setmanes, res més...

Paco:

(Amb ironia) Si, segur... Ja he vist com t'ha mirat, i tu que t'has quedat com morta... Per descomptat, deu ser algú sense importància...

Sonia:

Bé, és que al principi estava una mica sorpresa, però res més. T'assegure que no significa res per a mi, no des que et vaig conèixer...

Paco:

(amb ira, per fi la mira molt a prop) Embustera! Dis-me, qui collons és aqueix tio per a tu! Guau, estàs fabulosa! (paranoic ara).

Sonia:

(Està petrificada, però reacciona amb ràbia) Però, Què et passa? (es queda sense paraules uns segons). Està bé, no vols ballar, doncs fins ara!

Sonia entra en el xalet, i es posa a ballar amb ràbia, destacant-se pel seu entusiasme. Paco la mira per la finestra corredissa o una finestra. Passen uns 30 segons (que simulen diversos minuts), i entra decidit. L'agafa del braç i la treu fora quasi a ròssec, es nota menys perquè per a no donar la nota Sonia accedeix a anar.

Sonia:

Què cony et pansa, estàs boig!?

Paco:

(fora de si) Què!? T'agrada exhibir-te com una puta, perquè això és el que li agrada a Andrés?!

Sonia:

Tio!, de què vas?

Paco:

(ple de fúria, s'acosta a ella, agafa la falda i li la puja cap amunt, deixant veure les seues bragues). Així està millor! Entra a ballar ara...!

L'espenta cap a l'interior del xalet, però Sonia s'agarra a la porta o finestra corredissa i no entra. Ha de veure's amb cruessa l'escena; ella acaba en el sòl, ell intentant ficar-la dins, estirant-la del braç... ningú veu aqueixa escena. Sonia comença a plorar.

Sonia:

(entre sanglots) Paco Què t'he fet jo? Per favor no em faces això (plorant ara desconsoladament).

Paco no diu res, i encara ple de fúria es marxa.

III. EXTERIOR NIT. COTXE DE PACO EN EL CARRER ON VIU SONIA.

Són les sis del matí. Paco està en el seu cotxe, fumant, amb gest de profunda consternació, es nota que està patint un infern interior. De sobte adverteix l'arribada d'un cotxe, que para davant del portal de Sonia. És el cotxe d'Isabel s'allunya, i abans que Sonia entre en el portal escolta pronunciar el seu nom a Paco, qui s'apressa a la seua trobada.

Paco:

Sonia, espera!

Sonia obri el portal, entra i es disposa a tancar-ho quan Paco posa el peu i li l'impedeix.

Sonia:

Què vols Paco, no vull saber res de tu?!

Paco:

(amb un to de veu de molt pesar i rostre compungit) Per favor, Sonia, deixa que parlem una mica! Sé que m'he portat com un perfecte imbècil, et pregue que em perdones... No sé què m'ha passat... Per favor, parlem una mica.

Sonia cedeix a la fi, en part perquè es sent molt violenta de l'escena, i elimina la resistència que oferia perquè Paco pugui entrar al pati. Està enutjada de bo de bo.

Sonia:

Està bé! Un minut! Què vols?

Paco:

Mira, eres tot per a mi, simplement vaig perdre el cap, no m'havies parlat mai d'ell, vaig pensar que no havies volgut a ningú abans que a mi... Em vaig posar molt gelós, és cert, però has d'entendre que eres tota la meua vida... No puc viure sense tu (s'acosta i intenta abraçar-la, ella el rebutja).

Sonia:

(amb ràbia) Però, Què havia d'explicar-te? Només vaig eixir un estiu amb ell, fotre! Havia d'haver-te fet un inventari de la meua vida per a poder eixir amb tu? Ara deixa'm, per favor (puja escales amunt...).

Paco:

Sonia, espera, per favor!

Està disposat a seguir-la, però es para en el cinqué o sisé escaló. Ella viu en el segon, i prompte se sent com Sonia tanca la porta del seu pis. Paco es toca els cabells, i se senta en l'escala. Està abatut. De sobte ,treu el seu mòbil i li envia el següent missatge (es llig nítidament):

SONIA, PERDONA SÓC UN RUC. NO TORNARÀ A PASSAR. DÓNA'M UNA NOVA OPORTUNITAT.

IV. INTERIOR DEL PIS DE SONIA. LA SEUA HABITACIÓ/ALTERNA AMB PATI DE SONIA.

Sonia està plorant, quan escolta el senyal del missatge del seu mòbil. Ho llig amb atenció, però no li contesta. Veiem a Sonia preparant-se per a anar a dormir, indicant que passa un parell de minuts més. Se sent un altre missatge. Sonia està a punt de ficar-se en el llit. Es llig el següent:

SONIA, ERES TOT PER A MI, PER FAVOR, PERDONAM. ET VULL MÉS QUE A LA MEUA VIDA.

Sonia llig amb més atenció, li comença a escriure una resposta, però al final ho deixa. Apaga el mòbil i tanca la llum.

Veiem a Paco assegut en l'escala, esperant una resposta que no arriba. S'agafa el cap i el posa entre els seus genolls. Li sentim: Sonia, maleïda sigues!

V. EXTERIOR CARRER DE SONIA. ENDEMÀ, DIUMENGE.

És la una de la vesprada. Sonia ix en companyia de la seua mare. Ella té el rostre molt cansat. De sobte, se'ls aproxima Paco, qui clarament ha estat en el cotxe tot aquest temps. Els seus ulls han plorat molt, està esgotat, però compost.

Paco:

Sonia...! Hola! (a la seua mare). Vosté deu ser donya Carmen, veritat? Hola, sóc Paco, supose que la seua filla li haurà parlat de mi... (li dóna la mà). Encantat.

Donya Carmen:

(sorpresa) Eh... Bueno, sí, clar... Hem parlat per telèfon diverses vegades aquests últims mesos, encantada de conèixer-te, Paco.

Paco (a Sonia):

Sonia, disculpa, però hi ha una cosa important que volia dir-te. Podem parlar uns minuts?

La seua mare s'adona que ahir va haver-hi brega entre els xics, i decideix prendre la iniciativa. Es dirigeix a la seua filla.

Donya Carmen:

Sonia, ves i parla, tranquil·la, mentrestant aniré a la panaderia. Després et passes i ja ens anem a casa de la tia. (a Paco): Bé, Paco, fins prompte (li dóna la mà i s'en va).

Sonia (amb la seua mare ja lluny):

Què vols, Paco? (la seua cara està cansada, i no té ja aqueix gest de ràbia de la nit anterior).

Paco:

Sonia, per favor, he estat ací tota la nit, esperant al fet que isqueres, no podia anar-me a casa sense dir-te quant significues per a mi. (amb gest desesperat): Has de creure'm quan et dic que sense tu la vida no significa res!.

Sonia el mira ara amb comprensió, sembla reflexionar, i a la fi cedeix:

Sonia:

Està bé, Paco. Ens veiem aquesta vesprada, a les sis, i parlem, d'acord? Però no et promet res, que et quede clar.

Paco (insuflat de nou de vida):

Gràcies, amor, no et penediràs! (Li fa una besada en la boca, l'agafa de les mans, i s'allunya. Ella l'acomia amb certa tristesa en el seu rostre).

V. UN DIA QUALSEVOL DEL NADAL D'AQUEIX ANY. INTERIOR DIA, CASA DE SONIA.

Sonia i la seua mare estan veient la tele. Se sent una nadala. Sonia està apagada, sense lluentor en els ulls, asseguda en el sofà. Vist de forma anodina. La seua mare inquieta, s'alça de la butaca en el qual estava, se senta al costat d'ella i li agafa de la mà.

Donya Carmen:

Sonia, filla, Què et passa? Fa mesos que sembla que no eres tu... Segur que eres feliç amb Paco? Ja no ixes amb les teues amigues, i a Isabel a penes la crides, ella sempre t'està volent veure...

Sonia (sembla animar-se en la seua profunda tristesa):

No em passa res, mamà, estic bé, només és cansament pels exàmens... I Paco em vol molt, només que és una mica gelós i a vegades es posa tirant... Però estem bé, mamà, de debò.

Sonia el mòbil de Sonia. Ella s'alça després de fer una besada a la seua mare, i es dirigeix a la seua habitació.

Llig el missatge, posa:

SONIA, NO JUGUES AMB MI. AHIR ET VAIG CRIDAR I NO EM VAS AGAFAR EL MÒBIL. QUÈ CONY ESTAVES FENT? QUAN ET RECVLLA PARLAREM.

UN TIPUS FASCINANT (L'AGRESSOR CAMALEÓNIC)

1. INTERIOR PIS DE TONI-DIVENDRES

Marisa està molt interessada per Toni. Tots dos fan primer de batxillerat (16-17 anys). Per a Toni aqueix és el seu primer any en aqueix institut. Marisa se sentia afortunada que Toni la hi haguera triada, precisament a ella, de totes les xiques de classe, perquè pogueren conèixer-se millor. Ara ella està en la seua casa. Els pares d'ell estan fóra tot el cap de setmana.

Toni havia demanat a Marisa que l'ajudara a fer un treball d'Història, perquè el dilluns següent era l'últim dia per a presentar-ho. Segons Toni li havia dit, que ella era molt bona escrivint, cosa que a ell se li donava fatal. En canvi, Toni podia tindre bones idees, sabia dir coses, però passar-les a paper mitjançant una bona redacció era una altra cosa.

Voldria Marisa ajudar-lo en aqueix dolorós tràngol?

Per part seua, Marisa estava molt intrigada per Toni; el veia com un ésser enigmàtic, distant, que potser tenia alguna ferida en el passat que no s'atreviria a confessar a ningú... Aqueix aire, entre ensoñador i llunyà, atreia especialment a Marisa.

Marisa crida a la porta. Va arreglada i bonica, però sense anar "de festa". És mitja vesprada.

Toni:

Posa't còmoda, Marisa, gràcies per vindre. Vols un café o alguna cosa?

Marisa:

No, gràcies, estic ben així. Bé, tu em diràs que hem de fer, només em vas dir que necessitaves que t'ajudara en el treball d'història...

Toni:

Havia pensat fer un treball sobre la polèmica que va suposar la teoria de l'Evolució. Ara que es compleixen els 200 anys del lliure de Darwin... Ja saps, tot això rotllo que l'Església va condemnar la teoria perquè Déu ja no havia creat el món ni a l'home, si resulta que descendia del mico...

Marisa:

Ja veig, sembla un bon tema, però tindràs preparat el material del que traure les coses, no?

Toni:

Per descomptat. Vine, acompanya'm a la meua habitació, que és on tinc l'ordinador i tots els papers que necessite.

Marisa:

La teua habitació?

Toni:

Sí, no tindràs por? No sóc el llop feroç! (riu). Tinc un PC, tia, no em faces portar-ho tot ací!

Marisa:

Està be... (s'anima) Però sí t' en passes un pèl et donaré una patada on més et dolga!

Toni:

(Divertit). Tranquil·la! Eres la meua taula de salvació per a aprovar Història...

HABITACIÓ DE TONI

Marisa entra i Toni li indica que s'assega en l'ordinador. Ell està dempeus.

Toni:

Mira, entra en aqueixa carpeta. Hi ha un document que ja he començat. He escrit algunes coses que crec que podran servir.

Marisa obri la carpeta titulada "treball d'Història". Apareix un document de Word i unes fotos en tamany xicotet, però que permeten veure el seu contingut. Quan ja es disposava amb el ratolí a obrir el document, es queda parada un instant: acaba de reconèixer-se en una d'eixes fotografies, i quan ex fixa en les altres dues, veu sorpresa que també hi apareix en elles.

Marisa:

Eh, un moment... Què són aquestes fotos d'ací? Sóc jo la que està ací?

Marisa no espera resposta, i punxa la primera. Apareix recolzada en una paret, tranquil·la, una estona abans d'entrar a la vesprada en l'institut. És un pla de prop, de pit per a a dalt. Està realment bonica.

Toni:

Sí...

Toni la mira amb molta fixesa, des de dalt i enfront d'ella, com si a la fi començara a posseir alguna cosa que estava anhelant.

Toni:

Quan vaig arribar a l'institut de seguida em vaig fixar en tu... Vaig comprendre que eres especial...

Marisa punxa la segona foto. Està besant-se amb Mario, el seu antic nuvi.

Marisa:

I això? Per què em vas traure aquesta foto?

Toni:

Bé, jo només et mirava, m'agrada molt la fotografia, saps? I em va semblar que el teu nuvi era molt afortunat... No sé, era una foto "tendra" (això últim ho diu amb ironia).

Marisa estava realment estupefacta. Punxa la tercera foto: se la veu entrant en la seua casa, un habitatge o xalet adossat, als afores de la ciutat. És evident que Toni la va seguir després de classe, una vesprada.

Marisa:

I aquesta? Em vas seguir fins a casa? Com vas arribar? Vas pujar a l'autobús sense que et vera?

Toni:

Bé, no exactament. Tinc cotxe, saps?, encara que no tinc carnet (divertit), i de tant en tant, en circumstàncies especials l'agafe. Així que vaig esbrinar on vivies, i em vaig posar a esperar-te.

Marisa:

Com ho vas esbrinar?

Toni:

Bo... Francament, vaig tindre una conversa molt agradable amb Mario... Es un gran xaval. M'ha comptat moltes coses de tu. Saps que es va quedar fet pols quan ho vas deixar? Però això és alguna cosa que no t'ho puc retraure... No t'arriba al teu nivell.

Mentre acaba de dir això posa la mà sobre el muscle de Marisa, prop del coll. Ella reacciona ràpid, s'alça i s'encara:

Marisa:

Vols dir que m'has estat espiant des del principi del curs? (indignada). Qui eres tu per a traure'm fotos sense el meu permís?

Toni:

A la defensiva, desvia la mirada al principi, però s'acosta després a ella i la mira amb determinació.

Espiar-te? Això et molesta...? Què et traga unes fotos? Hauries de sentir-te afalagada... Creu-me, no totes les xiques m'interessen.

Marisa:

Amb un sentiment estrany, mescla de vanitat i intranquil·litat

Vaja, moltes gràcies per aqueix "honor" que em fas. I les fotos? Les has posades ací perquè les vera, no?

Toni:

Bé, sí que... volia donar-te una sorpresa, explicar-te el que has provocat en el meu interior... Una vegada que vas acceptar vindre a la meua casa, vaig suposar que així et posaria les coses més fàcils...

Marisa:

De quines parles? Quines coses? (s'allunya una mica).

Toni:

(S'acosta). Va Marisa, no cal posar-se així... Sé que tu també sents alguna cosa per mi...

Marisa:

Bo sí, em caus bé, i em sembles interessant, però jo he vingut ací a ajudar-te perquè m'ho has demanat. És cert que volia conèixer-te més... Però sent una cosa: no t'equivoques. A més, ara estem al març, fa només un mes que hem començat a parlar més. Aqueixes fotos són de setembre i octubre. Per què has tardat tant a parlar amb mi, si estaves tan interessat?

Toni:

Ja... però abans eixies amb Mario, no? Fa més o menys un mes que em vaig assabentar que havies trencat en Nadal... M'he acostat a tu quan he sabut que estaves lliure.

Marisa:

Va ser d'això del que vas parlar amb Mario?

Toni:

Més relaxat, se senta enfront d'ella, i parla en un to displicent.

Asseu-te, va... (se senta). Bé, d'això i d'altres coses... Resulta que el teu antic nuvi és un destrat per als negocis, i li vaig estar explicant com traure-li més partit a un en particular (somriu).

Marisa:

(Comprent). Fotre, Toni, ja veig per on vas. Et refereixes al negoci del xocolate, no? Ara fas negocis amb ell?

Toni:

Diguem que li he convençut perquè em done part dels seus beneficis... No cregues, jo també li he presentat un parell de tipus que li faran guanyar diners. Quan em vaig assabentar que el seu pare era capità de la Guàrdia Civil vaig comprendre que Mario necessitava la meua ajuda...

Marisa:

S'alça, rabiosa.

Eres un cabró, Toni!

S'alça i s'en va al saló, amb ànim de marxar-se. Toni ix darrere d'ella, l'agafa pel braç i l'obliga a girar-se.

Toni:

Escolta!, què et passa? A tu que més et dóna el que faça ara Mario i si comparteix una mica del seu negoci amb mi?

Marisa:

Incrèdula

Alucine amb tu! No saps que ho vaig deixar per tot això? Què no m'agradava res que es posara tan cec i que començara a traure diners d'aqueixa merda? I ara resulta que tu et fas el seu amic, li sostraus coses sobre mi i et poses a amenaçar-li amb dir-li-ho al seu pare!

Toni:

Excitat, amb els ulls molt oberts

I què? No és veritat que t'agrade? A més, jo no consumixc el xocolate, això és per a pringats.

Més calmat, l'atrau cap a ell

Eres molt bonica...

L'acosta a ell i la besa amb ànsia... Ella, sorpresa, tarda a reaccionar, però després se separa amb una espenta.

Marisa:

No! Això no m'agrada! (passen uns segons, ella es recompon). tot això del treball d'història era un rotllo?

Toni:

També es recompon

El treball d'història? No et preocupes... El meu pare m'està ajudant, i a més he trobat una web que quasi et dona el treball fet...

Canvia d'actitud per complet: perd tota crispació i adopta un to molt conciliador.

Escolta, espere que no t'hages enfadat... Només vull que ens portem be (Marisa sembla més conforme). Així m'agrada! (el rostre de Toni mostra entusiasme). Saps què? Has de fer-me un favor! Deixa'm que et faça unes quantes fotos, per favor! No et penediràs, t'ho promet...!

Marisa:

Sorpresa, però també afalagada.

Què...? No, Toni, no m'agrada eixir en les fotos, i ara no estic d'humor.

Toni:

Què va! Estàs sempre preciosa! Mira, posa't ací.

L'agafa del braç i la porta al sofà. Fa que s'assega sobre les seues cames, i li descorda un botó de la seua brusa amb rapidesa.

Marisa:

Eh, que fas!? (una mica espantada però estranyament atreta)

Toni es mou al seu al voltant, actua com un professional davant una model; li va dient coses com Així...!, Mira per a l'esquerra una mica...! Molt bé!, etc. Marisa es deixa fer; passa com un minut i, de sobte, com si es desesperara d'un somni, s'alça ràpida.

Val, Toni, ja està bé, ara m'he d'anar.

Toni:

De bo?

Toni està decebut. S'allunya una mica i se senta en una cadira, com abatut.

Està bé, supose que és la meua culpa.

Toni mira a Marisa com si fóra un ésser extraordinari, admirable.

Eres tan especial, Marisa! Només volia tindre't a prop... No volia molestar-te, de debò. Perdona si he dit alguna estupidesa. Però has d'estar tranquil·la; jo mai et faria cap dany. Ho saps, veritat?

Marisa:

(sense saber què pensar)

No, supose que no em faries mal, Toni. Només és que tot això m'ha sorprès molt. Pensava que podríem conèixer-nos una mica més, m'il·lusionava, per això vaig decidir ajudar-te quan m'ho vas demanar. Perquè és cert, m'agrades. Però el de Mario no ha estat bé, la veritat, i això de les fotos...

Toni:

Et molesta el de Mario? (s'acosta, l'agafa una mà). Doncs s'acabat, t'ho promet! A mi només m'interesses tu.

S'acosta i la torna a besar. Aquesta vegada ella li deixa fer, sense col·laborar activament.

Marisa:

Se separa, una mica apurada.

Val Toni!, Ara m'en vaig, ja ens veurem el dilluns en classe.

Toni:

Espera un moment, el dilluns està molt lluny! (s'acosta). Demà ja tindrè les fotos! Quedem en el centre i te les ensenye?

Ella posa cara de dubte

... I després et convida a prendre alguna cosa, per a segellar la pau, d'acord?

Marisa:

Val... (cedeix a la fi) Crida'm després de les dues i mitja, que és l'hora que torne de jugar al tennis en el poliesportiu.

Toni:

Val

S'acomiaden amb un adéu i un somriure.

Toni es queda pensatiu. La seua cara ha pres un gest greu. Entra de nou en la seua habitació, se senta en el seu dormitori i treu del calaix un munt de fotos. La càmera les mostra en successió: Marisa jugant al tennis, i unes altres que indiquen que Toni ha estat molt més temps espiant-la del que imagina Marisa. Toni somriu de manera inquietant. Després telefona.

Mario? Sóc Toni. Hem de parlar... Sí, escolta, T'enrecordes del deute que tens amb mi de 300 euros? No, no et preocupes... sé que el termini vencia la setmana que ve. Però hui em sent generós i et proposaré una cosa una mica millor. Recordes que em vas dir que tenies unes fotos "especials" de Marisa...? Pots saldar el teu deute si me la passes... Què? Mario, no em fotes! No faces que em cabrege... Bueno, això està millor. Passa't per casa demà. A més, he de dir-te unes coses sobre Marisa. Si et pregunta, hauràs de dir-li el que jo et diga. Demà t'ho explique. Adéu.

2. ENDEMÀ. EXTERIOR CARRER.

Marisa espera en un banc, asseguda. S'acosta Toni. Els dos se saluden. Toni està molt simpàtic.

Toni:

Mira, les fotos! Estàs fabulosa!

Marisa:

A veure...

I en efecte, ella està molt bonica. Marisa està complaguda, encara que no pot evitar sentir un ressò llunyà d'inquietud. Mira a Toni als ulls.

Toni, el que et vaig dir ahir sobre Mario anava de debò. Si sé que segueixes amb això, no em tornaràs a veure.

Toni:

Marisa, creu-me, sóc un home de paraula (la besa).

FI

EL PRINCIPI DE LA FI

INTRODUCCIÓ

Estem al setembre de l'any següent (deixàvem als protagonistes de la història anterior en el Nadal). En aquests temps Sonia ha restringit de manera progressiva la seua vida social. Com sol ser habitual en els casos de maltractaments, la xica es va allunyant dels seus, a causa que les seues energies es van minant, al fet que li fa vergonya donar explicacions de coses que són difícilment explicables, i sobretot a un ànim de desesperança que es va apoderant del seu caràcter. En aquests mesos Sonia només, ha vist tres vegades a Isabel, i les converses entre elles han sigut poc més que meres xarrades de cortesia per part de Sonia, qui donava poca informació- malgrat les preguntes de la seua amiga i peticions de veure's- sobre la seua vida personal.

SEC. 1 CAFETERIA INT/DIA

Un racó agradable d'una cafeteria. Isabel està asseguda, llambregant una revista. Alça la vista, somriu i s'alça per a fer una besada a Sonia. Isabel està bonica, ben arreglada. És una dona que desperta confiança i energia. Contrasta amb l'aparença de Sonia. Ella no és que vaja mal vestida, però se li nota poc interès per aparèixer atractiva, com si haguera de portar una roba no d'acord amb la seua personalitat. La seua cara denota una fina tristesa.

Aqueixa cita ha sigut una petició d'Isabel. Ella va haver d'insistir i superar diversos obstacles i excuses per part de Sonia, però al final va aconseguir aqueixa trobada.

Isabel:

Quina alegria de veure't! Vaig pensar que havia de segrestar-te per a estar una altra vegada juntes...

Sonia:

(esbossant un somriure), sempre tan exagerada... Ja t'he dit que la meua mare està una mica delicada. Amb això, els exàmens, i el temps que pase amb Paco, a penes tinc hores per a res. Em vas dir que estaves en una dificultat i que necessitaves la meua ajuda. Què passa?

Isabel:

Veuràs, aquest problema m'incumbeix a mi, però també a altres persones, i sobretot a una.

Sonia mira expectante.

Isabel:

T'ho diré clarament (posa el semblant greu): estic a punt de perdre a una gran amiga a la qual vull molt. Crec que la perdre perquè ella mateixa està molt perduda.

Sonia:

(sorpresa, tarda uns segons a reaccionar, caient sobtadament en el compte. Ambdues es miren amb intensitat):

Isabel (sospira) ara no vull parlar d'això.

Isabel:

No vols parlar d'això? No creus que és precisament ara un bon moment perquè deixes de fugir de tots nosaltres, perquè deixes d'afonar-te?

Sonia:

(endurint la veu, tremolant-li els llavis):

Mira, no és assumpte teu. Isabel (endolceix el semblant) sé que no ens hem vist molt, però comprén que ara tinc nuvi.

Isabel:

Sóc la teua millor amiga. (li agafa les dues mans i la mira als ulls) Necessites ajuda. Paco no pot fer-te feliç. He parlat amb la teua mare...

Sonia: (indignada)

Què dius? Què sabràs tu?

Isabel: (amb més determinació; decideix tirar la resta)

Sé moltes coses... I et diré més: Paco et maltracta.

SEC. 2 REPLÀ DEL PIS DE SONIA INT/DIA

Veiem a Paco telefonant a casa de Sonia. Obri la seua mare, Donya Carmen.

Paco:

Hola, bona vesprada... Venia a portar això a Sonia, són uns llibres que va oblidar en la meua casa l'altre dia...

Donya Carmen:

Oh, doncs moltes gràcies, si vols me'ls deixes, perquè Sonia ara no està.

Paco: (sorrís i una mica alterat)

Com? Però si no té classe fins a les sis... On ha anat?

Donya Carmen: (una mica molesta per l'aire inquisitori de l'actitud de Paco)

No ho sé, no m'ho ha dit... Tindrà coses que fer.

Paco: (més seré)

Sí clar... Bueno, done-li els llibres, per favor.

SEC. 3 CAFETERIA INT/DIA

Sona el telèfon de Sonia. Ella el mira amb aire preocupat. Sonia s'alça per a allunyar-se però Isabel l'agafa del braç.

Isabel:

Demostra'm que pots parlar amb Paco sense res que ocultar. Demostra'm que estic equivocada.

Sonia comprén que no té una altra opció. Sospira i es torna a asseure. Despenja. A partir d'ara veiem alternant dos escenaris: la cafeteria i l'interior del cotxe de Paco.

SEC. 4 CAFETERIA/INETRIOR COTXE DE PACO

Paco: (amb ira continguda)

On estàs? Quantes vegades he de dir-te que has d'avisar-me amb antelació si canviaràs els plans? T'he portat els putos llibres que em vas demanar...

Sonia:

Ho sé, Paco, perdona... Resulta que demà és l'aniversari d'una amiga, i no m'havia enrecordat de comprar-li alguna cosa... Quina amiga? Oh, doncs... de Laura, sí, una amiga de Isabel...

Paco: (més relaxat)

Val, però que no es repetisca... T'he dit mil vegades que les coses van molt millor si ho compartim tot...

Sonia:

Clar, amor, ho entenc... Jo també, ja ho saps... Sí clar, recull-me a les 9. Fins ara.

Sonia es queda muda quan acaba de parlar. Mira a Isabel als ulls, qui té cara de ràbia i de pena, i baixa els seus.

Isabel:

Però que diables et passa? On està la Sonia que jo coneixia? És que ni pots estar amb una amiga prenent un café?

Sonia: (desesperançada)

No sé, Isabel, és tot molt complicat d'explicar. (Comença a sanglotar. Isabel se senta al seu costat).

Isabel: (envolta els seus muscles amb el seu braç)

Et ve a recollir després de classe, no? Llavors tenim temps.

SEC. 5 UNIVERSITAT EXT VESPRADA/NIT

Veiem a Sonia que deixa arrere un edifici de la Universitat. Paco està esperant-la. Té una mirada dolça, comprensiva. S'acosta i la besa breument en els llavis, amb dolçor. Sonia procura que el bes siga breu. Caminen cap al cotxe d'ell.

SEC. 6 COTXE DE PACO INT/DIA

Pugen tots dos al cotxe.

Sonia:

Paco, m'agradaria prendre alguna cosa en (nom d'un pub); està prop de casa.

Paco: (complagut)

Clar, amor...el que tu digues. Per cert, Què has comprat a Laura?

Sonia: (la pregunta li enxampa de sorpresa però reacciona prompte)

Oh..., el regal, sí... (treu una caixa xicoteta ben embalada). Unes arracades... Vols veure'ls?

Paco:

No, no fa falta, només era curiositat...

SEC. 6 PUB INT/NIT

Veiem a Paco i Sonia asseguts en un racó tranquil. Dos gots de cervesa. Paco li acaricia la cara, amb ulls molt dolços. Sap que abans ha sigut dur, i ara intenta compensar.

Paco:

Sonia, amor, abans he sigut una mica brusc, però si recordes bé les instruccions no té per què haver-hi cap problema.

Sonia:

Paco... (fuig suaument les carícies) Hi ha alguna cosa que vull dir-te, però has de prometre'm que m'escoltaràs...

Paco: (sorprés)

Què passa? Clar que t'escoltaré!

SEC. 7 INTERIOR PIS DE SONIA/ alterna a INTERIOR PUB/NIT

Veiem a Donya Carmen obrir la porta. Es presenten Isabel i la seua amiga Laura.

Donya Carmen:

Xiques! Quina sorpresa! Quant temps sense veure-us...!

Les dues:

Hola!, Com està...?

Donya Carmen:

Heu vingut a veure a Sonia, supose? Ara no està, encara que no crec que tard a vindre.

Isabel:

Sí, ens va dir que l'esperàrem ací. Ens ha demanat un programa per a l'ordinador i hem aprofitat per a xarrar una estona. Com ara està tan cara de veure...

Donya Carmen:

I que ho digues! Aquest Paco la té sota set cadenats. Mira que li'l dic, que aqueix nuvi l'està ofegant... (sospira). (posa la mirada perduda)... Però avant, espereu-la en el saló (s'anima), jo vaig fent el sopar, i prepararé alguna cosa perquè piqueu.

SEC. 8 SALÓ CASA SONIA INT/NIT

Isabel trau el seu mòbil i el deixa damunt de la taula, mirant-ho com si fóra al mateix temps una amenaça i una esperança:

Laura:

Té clar Sonia que ha de maracar ràpid si hi ha problemes, no?

Isabel: (amb gest preocupat)

Sí, hem estat tota la vesprada parlant molt clar, per primera vegada en un any. Sonia farà alguna cosa molt difícil, però estarem amb ella fins al final.

TALLA A PUB

Sonia:

Mira, Paco... No crec que aixó nostre vaja be... (parla sense mirar-li, amb el cap baix).

Paco:

(amb gest dur) Què el nostre no va bé? Si estic tot el dia preocupat per tu!

Sonia:

(amb més convicció però segueix mirant a terra). Paco, és això mateix... Tinc por a fer coses que a mi em semblen naturals, però que no sé si et disgustaran... Paco (amb veu de súplica, i ara mirant-lo), deixem-ho un temps, a veure què passa.

Paco:

Però, què dius? (espantat i iracund). Ara em donaràs la patada? (Li agafa el braç amb força i la mira fixament): Amb mi no es juga; no sóc un capoll al que pots deixar quan et dóna la gana. Em sents?

TALLA A HABITACIÓ DE SONIA

Isabel mira el rellotge amb ansietat. Les dues estan assegudes, amb gest greu.

Laura:

I si no es decideix a cridar? (espantada). O pitjor encara, i si no li deixa no li dóna temps?

Isabel:

Sonia sap el que ha de fer (ho diu sense molta convicció).

TALLA A PUB

Sonia:

(espantada) Paco, m'estàs fent mal... Serà millor que parlem, un altre dia, quan estigues més tranquil.

Paco:

(amb ràbia, alçant una mica la veu) Més tranquil?... Ja veig per on vas, Ha tornat a eixir la puta que portes dins, no? Amb qui has estat veient-te a la meua esquena?!

Sonia:

Paco, per favor, no hi ha ningú, t'ho jure! (buscant apaivagar-ho). Em vaig a casa (s'alça ràpid i es dirigeix cap a l'eixida).

TALLA A HABITACIÓ DE SONIA

Laura:

Per què no baixem i ens acostem al pub?

Isabel:

No crec que siga una bona idea... I si ens veu?

Laura:

Li diem que hem vingut a visitar-la i que hem pensat que potser estaria en el pub... I si li molesta que visitem a la nostra amiga, que li donem! (S'alça) Anem?

SEC. CARRER EXT/NIT

Veiem a Sonia eixint de forma precipitada. En creuar el carrer, Paco li dóna abast.

Paco:

A on vas, desgraciada? (l'agafa del braç per a retindre-la). Vols jugar dur amb mi, no? (li posa una mà en el coll). Està bé, jugarem! (l'arrossega cap al cotxe).

El carrer està buit. Sonia entropessa i cau.

Sonia:

Per favor, Paco, deixa'm! (suplicant i sanglotant)

De sobte, al fons, veiem córrer a les dues amigues de Sonia:

Isabel:

Cabró, deixa-la! (ella s'avança a Laura i es llança sobre l'agressor; es tira a ell com si li anara la vida)

Paco:

Però, quin cony feu ací?! (Totalment sorprés, parant com pot els seus colps).

Laura li aconsegueix també i agafa pel coll a Paco, per darrere:

Laura:

Deixa-la!

Isabel ha soltat a la seua presa i s'en va on està Sonia, que està dempeus.

Sonia:

Xiques, deixeu-ho ja!

Isabel envolta a Sonia, amb gest protector. Laura se separa de Paco, qui sorprés, a penes ha pogut donar tres o quatre manotades i mantindre's en peus.

Paco:

Així que les amiguetes s'han posat d'acord, eh?

Mirant ara a Sonia:

Sonia, tot això és un error. Ho lamentaràs!

Isabel:

(S'acosta a Paco, plens els seus ulls d'indignació i coratge). Escolta'm, tros de merda. Hem vingut perquè volem a Sonia, perquè no permetrem que la maltractes, que mates totes les seues il·lusions. Em sents?

Paco:

(Escolta sense poder donar crèdit al que ha succeït): Això no quedarà així, em sentiu, putes? (comença a allunyar-se, li veiem anar lentament, mentre en el fons queda el grup de xiques). Sonia, això no ho oblidaré! (ho sentim al lluny)

Les tres xiques s'abracen. Comencen a plorar i a riure...

Isabel mira als ulls a la seua amiga; al costat Laura:

Isabel:

No et deixarem sola. Entens? (Ella assentix, sanglotant). El dilluns vull que veges a Marga, una especialista en aquests temes. Ella t'ajudarà. Jo t'acompanyaré...

Sonia:

Gràcies, Laura! (s'abraça).

Laura:

(Distonent la situació i mirant a Sonia)

Xiques, que pansa amb aqueix soparet que ens ha preparat la teua mare?

Sonia somriu.

FI